

Joels Bog og den laodikeiske syvendedags adventistkirke – Nummer nitten

Jeff Pippenger

2025-12-25

Nummer nitten

Løven af Judas stamme er et navn for Jesus, som understreger Kristi gerning med først at forsegle og dernæst åbne sit profetiske Ord. I det femte kapitel i Johannes' Åbenbaring sejrede Løven af Judas stamme, som også er Davids rod, til at åbne bogen. Davids "rod" var Isaj, og Isajs rod var Peres, og hans rod var Juda, og hans rod var Jakob, og hans rod var Isak, og hans rod var Abraham. Davids eller Isajs rod, når den nævnes i forbindelse med Løven af Judas stamme, understreger principperne om begyndelse og ende, hvilket er Alfa og Omega. Når Jesu Kristi Åbenbaring åbnes i det første kapitel i Johannes' Åbenbaring, er den primære egenskab ved hans karakter, at han er Alfa og Omega. Hvem han er, er også det princip, som anvendes til at åbne de profetier, som Løven af Judas stamme har forsegle, når han bestemmer, at tiden er inde.

Åbningen af Guds profetiske Ord er et element i Guds forløsende gerning, idet Han anvender sit Ords kraft til at frembringe vækkelser efter sin vilje. Søster White siger, at når Daniels og Åbenbaringens bøger bliver bedre forstået, vil der blive set en stor vækkelse iblandt os. Det er lyset fra Guds profetiske Ord, der frembringer vækkelse og reformation efter hans vilje.

Når Søster White skuer hen imod de sidste dage, henviser hun til en stor reformation, som finder sted blandt Guds folk i de sidste dage. Vækkelserne og reformationerne i den hellige historie blev alle frembragt af Guds ord, og hver af disse hellige perioder pegede frem mod den sidste store vækkelse og reformation, som begynder kort før søndagsloven. Disse vækkelser frembringes ved en opladelse af Guds ord. De syv tordener blev beseglet, ligesom Daniels Bog i kapitel tolv.

Når vi anvender de profetiske karakteristika ved en spredningsperiode, som er forbundet med symbolet 1260, finder vi, at i Åbenbaringen elleve ligger Moses og Elias døde på gaden i tre og en halv dag. I vers atten er tiden for Guds vrede kommet. Moses og Elias repræsenterer Guds folk umiddelbart før menneskenes nådetids afslutning. De er spredt i 1260 symbolske dage i Sodomas og Egyptens gader, hvor Jesus blev korsfæstet.

Moses og Elias blev bemyndiget til at aflægge deres vidnesbyrd fra vers tre og frem til vers syv, hvor de bliver dræbt på gaden. Johannes afsluttede opmålingen af templet i vers to; derefter blev Moses og Elias bemyndiget til at aflægge deres vidnesbyrd, iklædt sæk. Budskabet fra Elias og Moses blev givet til den filadelfiske milleritiske adventisme i 1844, og i 1863 var deres røster blevet begravet under de skikke og traditioner, som overleveres fra generation til generation. De blev bemyndiget til at aflægge deres vidnesbyrd i tre og et halvt år, iklædt „sæk“, et symbol på det tiltagende mørke fra 1863 og fremefter.

Når vi anvender Søster Whites definition af de syv tordener som repræsenterende den første og den anden engels begivenheder, på linje efter linje-vis, konstruerer vi en historie, der begynder med en engel, som stiger ned med et budskab; men linje efter linje er englen både den første og den anden engel. Den ene satte sin fod på landet og den anden fod på havet den 11. august 1840, og den anden ankom ved skuffelsen den 19. april 1844.

Det næste waymark i hver parallel historie er Guds hånd, som er forbundet med Habakkuks tavler. Med den første engel blev 1843-diagrammet frembragt, men der var en fejl i nogle af beregningerne. Med den anden engel er Guds hånd et waymark for Habakkuks tavler; fremstillet ved, at Han trak sin hånd bort fra fejlen. Da Han trak sin hånd bort, udviklede budskabet sig gradvist indtil sit klimaks ved lejrmødet i Exeter, lige før skuffelsen den 22. oktober 1844.

De to linjer identificerer et verdensomspændende budskab, for den engel, som ankommer, sætter den ene fod på landet og den anden fod på havet, og inspirationen underretter os om, at dette repræsenterer et verdensomspændende budskab. Engelen identificerer også begyndelsen på tøvetiden i lignelsen om de ti jomfruer. Ved dette første vejmærke ser vi også Guds hånd frembringe en løgn. Den 19. april 1844 så det profetisk ud, som om synet havde løjet, men de, som havde tålmodighed, ventede, og skønt synet tøvede, løj det ikke. Men når den linje, vi opbygger, begynder, markeres løgnen ved den første skuffelse som et kendetegn ved det første vejmærke.

Så viser mærket med Guds hånd og Habakkuks tavler, at Gud dækker over en fejl og derpå fjerner sin hånd fra fejlen. I milleritisk historie blev fejlen tilladt af Gud i maj 1842, da kortet blev trykt, og fejlen blev derefter åbenbaret, da året 1843 endte; men først nogen tid derefter fjernede Herren sin hånd fra fejlen i tallene. Fejlen varede fra maj 1842 til et tidspunkt efter den første skuffelse. For den første engel er Guds hånd og Habakkuks tavler markeret i maj 1842, men fjernelsen af hans hånd i den anden engels historie ville finde sted kort efter den første skuffelse.

Dette identificerer vejmærket »hånden« som en profetisk periode. En periode, der begynder med, at Hans hånd dækker over en fejltagelse, og derpå ender med, at Hans hånd fjernes fra fejltagelsen. Denne periode, hvor Hans hånd dækker og afdækker, er en illustration af Løven af Judas stammes virke, idet Han forsegler og siden ophæver forseglingen af profetisk lys. Han skjulte sandheden og åbenbarede derpå den selvsamme sandhed — i et andet lys, som ikke modsagde det oprindelige lys. Dette gjorde Han for at frembringe den milleritiske Midnatsråbs vækkelse og reformation.

Ventetiden, som begyndte ved englens ankomst, endte, da Hans hånd blev fjernet, og således blev det profetiske lys åbnet, hvilket indledte ”den syvende-måned-bevægelse”, som førte til Midnatsråbets budskab ved lejrmødet i Exeter, hvor budskabet voksede til en flodbølge, indtil den lukkede dør ved den store skuffelse. Åbenbarelsen af Guds kraft gennem åbningen af Hans Ord frembragte en tiltagende vækkelse og reformation.

I 1863 blev den laodikeiske milleritiske bevægelse forbudt at gå over Jordan og blev henvist til ørkenen for at stene Elias og Moses. William Millers budskab var Elias’ budskab, og Millers grundlæggende budskab var Moses’ „syv tider“. At forkaste „de syv tider“ var at slå Moses ihjel, og at forkaste den grundlæggende sandhed, som Miller fremlagde, var at slå Elias ihjel. I 1863 blev budbringeren og budskabet myrdet på gaden, og fra det tidspunkt var den eneste måde at finde dem

på at lede efter deres grave på Jeremias' gamle stier. De lå døde på gaden—det vil sige, indtil de opstår fra de døde. De opstår, når „de syv tordners fremtidige begivenheder“, som vil blive „åbenbaret i deres orden“, gentages—i historien om de hundrede og fireogfyre tusind.

Når den første engels historie lægges oven på den anden engels historie, frembringer den profetiske struktur et referencepunkt, hvormed man kan følge Kristi hånd, som er lyset på Midnatsråbets sti. Midnatsråbets oprindelige lys oplyser stien, og det er lyset fra hans „herlige højre arm“, der leder vejen op ad stien.

„Det forekom mig, at jeg var omgivet af lys og steg højere og højere op fra jorden. Jeg vendte mig om for at se efter adventfolket i verden, men kunne ikke finde dem, da en røst sagde til mig: 'Se igen, og se lidt højere op.' Derved løftede jeg mine øjne og så en lige og smal sti, anlagt højt over verden. På denne sti vandrede adventfolket mod staden, som lå ved stiens fjerneste ende. Bag dem, ved stiens begyndelse, var der opstillet et klart lys, og en engel fortalte mig, at dette var 'midnatsråbet'. Dette lys skinnede langs hele stien og gav lys for deres fødder, så de ikke skulle snuble.

"Hvis de holdt deres øjne fæstet på Jesus, som var lige foran dem og førte dem til staden, var de trygge. Men snart blev nogle trætte og sagde, at staden var langt borte, og at de havde ventet at være nået ind i den allerede. Da opmuntrede Jesus dem ved at løfte sin herlige højre arm, og fra hans arm kom et lys, som bølgede hen over adventskaren, og de råbte: 'Halleluja!' Andre fornægtede forhastet lyset bag dem og sagde, at det ikke var Gud, der havde ført dem så langt ud. Lyset bag dem slukkedes, så deres fødder blev efterladt i fuldstændigt mørke, og de snublede og mistede målet og Jesus af syne og faldt af stien ned i den mørke og onde verden nedenfor." Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Når Kristus løfter sin herlige arm, bruger Han sin „hånd“ som et symbol på sit værk med at føre sit folk. Når vi sammenholder den anden engels ankomst med den første engel, som steg ned den 11. august 1840, finder vi, at begge engle havde et budskab i deres hænder.

”Jeg fik vist den interesse, som hele himlen nærrede for det værk, der foregik på jorden. Jesus gav en mægtig engel befaling til at stige ned og advare jordens indbyggere om at berede sig på Hans andet komme. Da englen forlod Jesu nærhed i himlen, gik et overmåde klart og herligt lys foran ham. Jeg fik at vide, at hans mission var at oplyse jorden med sin herlighed og advare mennesket om Guds kommende vrede. ...

„En anden mægtig engel fik befaling til at stige ned til jorden. Jesus lagde et skrift i hans hånd, og idet han kom til jorden, råbte han: 'Babylon er faldet, er faldet.' Derefter så jeg de skuffede atter løfte deres øjne mod himlen, idet de med tro og håb så hen til deres Herres åbenbarelse. Men mange syntes at forblive i en sløv tilstand, som om de sov; dog kunne jeg se sporene af dyb sorg i deres ansigter. De skuffede så i Skrifterne, at de befandt sig i forhalingstiden, og at de tålmodigt måtte afvente synets opfyldelse. Det samme bevis, som havde fået dem til at se frem til deres Herre i 1843, førte dem til at forvente ham i 1844. Alligevel så jeg, at flertallet ikke besad den energi, som prægede deres tro i 1843. Deres skuffelse havde svækket deres tro.” Early Writings, 246, 247.

Begge engle er en af tre engle, som tilsammen udgør ét symbol; derfor stemmer de overens med hensyn til det budskab, de repræsenterer, skønt de hver især repræsenterer deres eget særlige budskab. Begge engle har et „skrift“ i deres hænder, som repræsenterer en prøve. „Den første og den anden engel skal løbe parallelt“ med den tredje engel.

„Gud har givet budskaberne i Åbenbaringen 14 deres plads i profetiens række, og deres gerning skal ikke ophøre før afslutningen på denne jords historie. Den første og den anden engels budskab er stadig sandhed for denne tid og skal løbe parallelt med dette, som følger. Den tredje engel forkynder sin advarsel med høj røst. ‘Derefter,’ sagde Johannes, ‘så jeg en anden engel komme ned fra himmelen, som havde stor magt, og jorden blev oplyst af hans herlighed.’ I denne oplysning er lyset fra alle de tre budskaber forenet.” The 1888 Materials, 803, 804.

Søster White identificerer den tredje engel som engelen i Åbenbaringen atten og fastslår, at den første og den anden engel skal løbe parallelt med den profetiske historie, som fremstilles ved den tredje engel i Åbenbaringen atten. Således sammenstiller hun den første engels nedstigning den 11. august 1840 med 9/11 og identificerer, at engelen i Åbenbaringen atten er »den tredje engel«. Den tredje engel er den sidste af de tre og er forbilledligt fremstillet ved den første, og af denne grund meddeler Søster White os, at den første engels mission var identisk med missionen for engelen i Åbenbaringen atten, for begge engles mission var at »oplyse jorden med dens herlighed«.

De „syv tordener“ repræsenterer en afgrænsning af begivenheder inden for den første og den anden engels historie, som vil blive gentaget i den tredje engels historie. Inspirationen har vejledt, at når vi samstiller disse historier „linje på linje“, svarer den første engels nedstigning i 1840 til Hans nedstigning ved 11. september. Det identificerer et prøvende budskab, som må fortæres med to vidner, og samstiller en skuffelse med det første vejmærke.

De „syv tordener“ repræsenterer den profetiske periode, som begynder med en skuffelse og ender med en større skuffelse.

Når den profetiske linje for den første engels nedstigning bringes på linje med den anden engels ankomst, frembringer den „en sandhedsstruktur“. Sandheden defineres som tre trin, hvor det første og det sidste er det samme, og det midterste trin repræsenterer oprør. Når de to første engle bringes i overensstemmelse med dette mønster, frembringer det en struktur sammensat af den første og den anden engel, som illustrerer den tredje engel i Åbenbaringen atten, og den tredje engel i Åbenbaringen atten er en sammensætning af både den første og den anden engel.

Den tredje engel i Åbenbaringen atten består af to røster. Den første røst blev opfyldt, da bygningerne i New York styrtede sammen den 11. september, og den anden røst i vers fire er søndagsloven. Inden for perioden fra 11. september og frem til søndagsloven repræsenterer den tredje engel i Åbenbaringen atten en kombination af den første og den anden engel. Når dette er tilfældet, er det at anvende disse to engles historie „linje på linje“ til at fremstille historien om den tredje engel i Åbenbaringen atten — at samordne den første og den anden engel med den første og den anden engel.

To engle ankommer ved den første skuffelse, og begge engle er profetisk forbundet, og begge har et prøvende budskab, som er i engels hånd. Det næste vejmærke, der fremstilles i linjen, er Habakkuks tavler, hvilket står i direkte forbindelse med Guds hånd. I den første engels linje fremstilles 1843-kortet i maj 1842, og i den anden engels linje var der intet kort. Kortet var ophørt ved den anden engels ankomst. Vejmærket med Habakkuks tavle i den anden engels linje er fjernelsen af Guds hånd fra en fejl i tallene på 1843-kortet.

Hans hånd dækkede over en fejl i den første engels vejmærke, og Hans hånd blev fjernet ved netop det samme vejmærke i den anden engels linje. Således repræsenterer vejmærket for Habakkuks tavler i de parallelle linjer for den første og den anden engel to trin. I det første trin dækker Hans hånd over en fejl, og ved afslutningen af perioden for vejmærket for Habakkuks tavler fjerner Han sin hånd. Tøvetiden begyndte med den anden engels ankomst, og tøvetiden ender gradvist, begyndende med fjernelsen af Hans hånd. Vejmærket for Habakkuks tavler repræsenterer en tidsperiode, som er markeret ved begyndelsen af Kristi hånd og ved afslutningen af Hans hånd.

To hænder markeres ved den første skuffelse, og begge har et prøvende budskab, som må tages og ædes. Dernæst begynder en periode af profetisk tid, der repræsenterer de grundlæggende sandheder, med Guds hånd som dækker ved begyndelsen og med Hans hånd som afdækker ved afslutningen. Det næste waymark er lejrmødet i Exeter, hvor råbet ved midnat adskiller og renser dem, som vil følge Kristi hånd ind i Det Allerhelligste.

Da Kristus trådte ind i det Allerhelligste, løftede Han sin hånd mod himlen og svor, at tiden ikke mere skulle være. Han havde netop forseglet de „syv tordener“, som repræsenterer de to første engles historie, gentaget i den tredjes historie. Han forseglede de „syv tordener“, ligesom Han havde forseglet Daniels profetier i kapitel tolv. I Daniels kapitel tolv, ved begyndelsen af tre symbolske tidsperioder, løfter Kristus begge hænder mod himlen og kundgør, at når Guds folks adspredelse er fuldendt, skal de, som bliver til „tegns mænd“, renses og løftes op som et offer. Den struktur i den første og den anden engels budskab, som vi nu betragter, åbenbarer symbolsk Guds hånd ved hvert skridt.

Når Han tilslører sandheden, frembringer det en skuffelse, og når Han fjerner sin hånd, frembringes lys, og lyset er Midnatsråbets budskabs lys. Den første skuffelse til den store skuffelse bærer alfa og omega's signatur og fremstilles inden for sandhedens struktur. Begyndelsen repræsenterer enden, og vejmærket mellem de to skuffelser fremstiller virkningen af forsegligen og åbningen af Habakkuks tavler, hvilket er en åbning af Jeremias gamle stier, og repræsenterer det grundlag, hvorpå templet opføres forud for søndagsloven, når det fuldendte tempel løftes op over alle bjergene. Det midterste vejmærke i sandhedens ord repræsenterer oprør, og i den historie, der fremstilles ved den endelige adskillelse af hvide og ukrudt, åbenbarer det de tåbelige jomfruers oprør.

Det oprør, som er fremstillet ved vejmærket på Habakkuks tavler, fremstilles som fremadskridende, for det er ikke et enkelt vejmærke, men en periode med en fastlagt begyndelse og afslutning, således som det fremstilles ved Guds hånd. Guds hånd er to gange til stede ved den første skuffelse, for der er to engle, som begge har et budskab i deres hænder. Det næste vejmærke

for oprør har en hånd ved begyndelsen og en hånd ved afslutningen, så også det har to hænder inden for sine profetiske kendetegn. Det tredje vejmærke ved den større skuffelse identificerer Kristus, idet Han løfter sin hånd og sværger ved himlen, i netop det afsnit hvor de syv tordener bliver forsegledede, således som det også var i Daniels tolvte kapitel. Netop på det punkt, hvor englen markerer afslutningen på den profetiske struktur for de første to engle, som vi nu betragter, afslutter Han anvendelsen af profetisk tid og placerer sig selv i et parallelt afsnit i Daniels bog, hvor Han ikke løfter sin hånd, men løfter begge sine hænder.

I Daniels tolv findes der tre profetiske tidsperioder, som bliver åbnet i de sidste dage, for dette er, hvad der overgår Guds folk i de sidste dage. Det første, der nævnes i Daniels sidste kulminerende syn, var, at Daniel, som repræsenterer Guds restfolk, havde forståelse både af sagen og af synet. Det sidste, som Daniel optegner, er, hvordan kundskabens forøgelse blev anvendt af Løven af Judas stamme til at frembringe den endelige vækkelse og reformation blandt Guds folk, som kendes ved, at de er dem, der har forstand. Han fuldbyrder beseglingen af sit folk ved at åbne Åbenbaringens „syv tordener“ i forbindelse med åbningen af Daniels tolv's „tre perioder“.

Når Jesus fastslår, at ved afslutningen af de tre og en halv profetiske dage, hvori Guds folks magt blev adspredt, ville alle „undere“ være fuldendt, identificerer Han juli 2023, da de tre og en halv dages død på gaderne i Åbenbaringen 11 var til ende. Nu skulle underne være fuldendt forud for søndagsloven. Han markerede juli 2023 ved at løfte ikke blot den ene, men begge hænder. Derved markerede Han afslutningen på ventetiden, ligesom da Han fjernede Sin hånd fra fejltagelsen i den milleritiske historie. Den første skuffelse indtraf den 18. juli 2020, som forbilledliggjort ved milleritternes første skuffelse, og ventetiden begyndte og fortsatte, indtil Han anden gang udrakte Sin hånd for at samle Sit restfolk i juli 2023.

Den første skuffelse fremstilles ved, at Guds hånd dækker over en fejl, hvilket for milleritterne var identifikationen af året 1843 i stedet for 22. oktober 1844. Denne skuffelse fremstilles i vers tolv i kapitel tolv. Den første skuffelse fremstilles ved, at Hans hånd dækker over fejlen, og blev forudbilledliggjort ved milleritterne, som kom til den første skuffelse. Ordet i vers tolv er »kommer«. Salig er den, som venter, og som »kommer« til de 1335; salig er den, som »kommer« til skuffelsen den 19. april 1844. Ordet, der er oversat med »kommer«, betyder »at røre ved«. Milleritterne oplevede deres første skuffelse, da året 1843 rørte ved året 1844. Vers tolv i Daniel tolv identificerer den første skuffelse både den 19. april 1844, men mere direkte den første skuffelse den 18. juli 2020.

Den første profetiske periode og den sidste profetiske periode af de tre perioder, som forseglingen ophæves fra ved endens tid, når kundskaben øges og fuldbyrder den endelige adskillelse mellem hveden og ukrudtet, og som dermed identificerer åbenbaringen af det profetiske lys, der besegler de hundrede fireogfyrre tusind, er den samme profetiske periode.

Den første periode i vers syv er afslutningen på spredningen i Åbenbaringen elleve og en halv dag i juli 2023, og perioden i vers tolv er begyndelsen på den samme spredning den 18. juli 2020. Alfa og Omega havde markeret de syv tordners historie i Daniel tolv som den historie, der begynder ved skuffelsen den 18. juli 2020 og ender tre og en halv symbolske dage senere i juli

2023. Lige så vigtigt er det, at da Alfa og Omega markerede begyndelsen og afslutningen på den endelige tøvenstid, løftede Han ikke én, men begge sine hænder mod himlen og svor ved Ham, som lever i evighedernes evigheder.

Guds Søn, som er Menneskesønnen, aflægger en ed med Faderen, netop dér, hvor klimakset i fortællingen om Guds pagtsfolk begyndte, da Kristus først kaldte Abram med et løfte og derefter stadfæstede løftet med en ed. Tag dine sko af, du står på hellig grund!

Det midterste bogstav af de tre profetiske perioder er intet mindre end omega-opfyldelsen af Abrams og Paulus' pagtsidprofeti på 430 år, som den er fremstillet i de 1290 år i vers elleve. Verset, betragtet med milleritisk forståelse, identificerede en trediveårig forberedelsesperiode for pavedømmet, efterfulgt af 1260 år med pavelig forfølgelse. Abrams 430 år repræsenterer trældom og udfrielse i en bestemt nation, i forbindelse med at de første tredive år repræsenterer, at Herren indgår pagt med Abram. Den trediveårige forberedelse for præsterne begyndte i 1989 ved endens tid, og de tredive år ender ved søndagsloven, når verset angiver, at ødelæggelsens vederstyggelighed ville blive opstillet og derpå ville forfølge Guds folk i 1260 symbolske år i overensstemmelse med Johannes' 42 symbolske måneder i Åbenbaringen tretten.

De hundrede og fireogfyrretusindes reformatoriske bevægelse begyndte i 1989, idet Herren indledte sit værk med at berede et præsteskab til at tjene under krisen ved midnat, som begynder ved søndagsloven. Alfa og Omega stod over Hiddekel-flodens vand og opløftede begge sine hænder mod himmelen, idet Han svor, at når adspredelsen fra den 18. juli 2020 til juli 2023 var fuldbåret, ville de undere, der er forbundet med Kristi værk med at forene sin guddommelighed med menneskeligheden, være fuldendt.

Dette er den samme proklamation som i kapitel ti, i linjen med de syv tordener, for Han afsluttede dér ikke blot den profetiske anvendelse af tid, men Han identificerede også, at i dagene ved den syvende basuns lyd ville Guds mysterium blive fuldendt. Det parallelle sted i Daniel tolv identificerer, at da adspredelsen endte i juli 2023, ville fuldendelsen af beseglingen af Guds folk være fuldbåret, sådan som det fremstilles ved den syvende basuns lyd, der faldt sammen med, at Kristus opløftede sin hånd og svor i begge parallelle steder.

Den første profetiske periode og den sidste profetiske periode i det trefoldige budskab i Daniel tolv bærer en alfa- og omega-signatur. Den første periode i vers syv identificerer afslutningen på netop den samme periode, som vers tolv markerer begyndelsen på. Midt imellem vers syv og tolv fremstilles historien fra endetidens begyndelse i 1989 og frem til prøvetidens afslutning. Midt i alfa-perioden i vers syv og omega-historien i vers tolv fremstilles menneskehedens endelige oprør fra søndagsloven, indtil Mikael står frem; og det fremstilles i selve det kapitel, hvor Mikael står frem.

Oprøret i den mellemste periode er primært den ydre historie om oprør, men de første tredive år er den indre historie om forberedelsen af de præster, som står i direkte konfrontation med de ydre kræfter, der er repræsenteret i den efterfølgende 1260-årsperiode.

Mellemp perioden repræsenterer oprøret i det trettende bogstav i det hebraiske alfabet, og den forenes med det indre, idet den fremstiller den endelige kamp i den store strid på planeten jorden, mens nådetiden endnu varer. Dens forening af det ydre og det indre er også budskabet i Daniels sidste syn, fremstillet ved floden Hiddekel og de tre kapitler, som ligeledes bærer Alfa og Omegas signatur og er opbygget på sandhedens struktur. Det første og det sidste kapitel omhandler beseglingen af Guds folk, som fremstilles som de stjerner, der skinner til evig tid. Oprørets midterste kapitel identificerer den samme historie, som fremstilles i vers elleve, med de 1290 år, hvilket er midterverset i netop den samme struktur.

Når Kristus anvender sin hånd inden for den profetiske struktur, repræsenterer den mange sandheder, men den repræsenterer også den vej, hvorpå Han leder sit folk. Jesu Kristi åbenbaring begyndte at blive forseglet op i juli 2023. Denne åbning af seglene omfatter åbningen af de syv tordener og Daniels budskab, således som det er fremstillet i kapitel tolv. Åbningen af seglene finder sted inden for den skjulte historie i vers fyrre, som begyndte i 1989 og afsluttes ved søndagsloven. I denne historie vil Guds folk blive beseglet, og de besegles ved Helligåndens udgydelse. Helligåndens endelige udgydelse identificeres i Åbenbaringens ottende kapitel, hvor den fremstilles som det syvende og derfor det sidste segl. Løven af Judas stamme sejrede i kapitel fem for at åbne bogen, som var forseglet med syv segl.

Det sjette segl rejste spørgsmålet ved slutningen af kapitel seks om, hvem der ville være i stand til at bestå i den periode, hvor der ikke længere er nogen mellemkomst for synd.

For hans vredes store dag er kommet; og hvem kan bestå? Åbenbaringen 6,17.

Det næste kapitel, eller man kan sige det næste vers, introducerer beseglingen af de et hundrede og fireogfyrre tusind og den store skare, som samles ind i Guds rige under søndagslovskrisen. De et hundrede og fireogfyrre tusind er svaret på det sjette segls spørgsmål. Efter at de er fremstillet i kapitel syv, identificerer kapitel otte dernæst, at det syvende og sidste segl bliver brudt.

Og da han havde åbnet det syvende segl, blev der tavshed i himlen ved omtrent en halv time. Og jeg så de syv engle, som stod for Gud; og der blev givet dem syv basuner. Og en anden engel kom og stod ved alteret og havde et gyldent røgelseskar; og der blev givet ham megen røgelse, for at han skulle frembære den sammen med alle de helliges bønner på det gyldne alter, som var foran tronen. Og røgen af røgelsen, som steg op sammen med de helliges bønner, steg op for Gud fra englens hånd.

Og engelen tog røgelseskarret og fyldte det med ild fra alteret og kastede det på jorden; og der kom røster og tordener og lyn og et jordskælv. Åbenbaringen 8,1–5.

“Ilden”, som i Esajas kapitel seks fremstilles som en “glød”, og som søster White identificerer som et symbol på renselse, tages fra alteret og kastes til jorden. “Ilden” fra himmelen ved pinsen blev fremstillet som tunger af “ild”. “Ild” er det, som Pagtens Engel bruger til at rense Levis sønner.

»Hans kasteskovl er i hans hånd, og han skal grundigt rense sin tærskelplads og samle sin hvede i laden.« Matthæus 3,12. Dette var en af renselsens tider. Ved sandhedens ord blev avnerne skilt fra hveden. Fordi de var for forfængelige og selvretfærdige til at tage imod irettesættelse,

for verdenselskende til at antage et liv i ydmyghed, vendte mange sig bort fra Jesus. Mange gør stadig det samme. Sjæle prøves i dag, ligesom disse disciple blev prøvet i synagogen i Kapernaum. Når sandheden bringes hjem til hjertet, ser de, at deres liv ikke er i overensstemmelse med Guds vilje. De ser nødvendigheden af en fuldstændig forandring i dem selv; men de er ikke villige til at påtage sig det selvfor nægtende arbejde. Derfor bliver de vrede, når deres synder bliver afsløret. De går bort forargede, ligesom disciplene forlod Jesus, mens de knurrede: »Dette ord er hårdt; hvem kan høre på det?« Jesu liv, s. 392.

Ild er det, som kom ned over Elias' offer, ligesom det skete med Gideons offer til englen. Renselsens »ild« er Guds Ord, for at blive gjort hellig er at blive helliget ved Hans Ord. Den »ild«, som kastes ned på jorden, når det syvende segl brydes, betegner bemyndigelsen af det profetiske budskab, som bliver forseglet op i de sidste dage, under lyden af den syvende basun, under den endelige og fuldkomne opfyldelse af de begivenheder, som de syv tordener fremstiller, og som bekræftes af de tre profetiske tidsperioder i Daniel tolv, der var forseglet indtil de sidste dage.

Jesu Kristi åbenbaring, som forsegles op lige før menneskets nådetids afslutning, omfatter åbningen af de syv tordener, fjernelsen af det syvende segl, åbningen af Daniel tolv og åbningen af den skjulte historie i vers fyrrer i Daniel elleve, netop den historie, hvor englen spurgte Manden i linnedklæder, hvad enden på disse undere ville blive.

Manden i linned svarede og sagde—Når du når frem til afslutningen af ventetiden i juli 2023, er du nået til historien om beseglingen af de hundrede og fireogfyrrer tusind.

Han sagde også, at ved afslutningen af de tre og en halv symbolske dage i Åbenbaringen elleve ville et profetisk budskab fra Daniels Bog blive åbnet, sådan som dette er forbilledliggjort ved endetiden i 1798. Den sandhed, som da ville blive åbnet ved afslutningen af de tre og en halv symbolske dage, ville være at finde netop i de ni vers i Daniels Bog, som identificerer og definerer beseglingen og åbningen af Daniels Bog.

Vi vil fortsætte med disse emner i den næste artikel.

„Da Kristus kom til denne jord, skjulte de overleveringer, som var blevet videregivet fra slægt til slægt, og den menneskelige fortolkning af Skrifterne, sandheden, som den er i Jesus, for menneskene. Sandheden var begravet under en mængde overlevering. De hellige skrifers åndelige betydning var gået tabt; thi i deres vantro lukkede menneskene døren til den himmelske skat. Mørke dækkede jorden, og mulm folkene. Sandheden skuede ned fra himlen til jorden; men intetsteds åbenbaredes det guddommelige præg. Et mørke som dødens ligklæde bredte sig over jorden.“

"Men Løven af Judas stamme sejrede. Han åbnede det segl, som lukkede bogen med den guddommelige undervisning. Verden fik lov at skue den rene, uforfælskede sandhed. Sandheden selv steg ned for at rulle mørket tilbage og modvirke vildfarelsen. En Lærer blev sendt fra himlen med det lys, som skulle oplyse hvert menneske, der kommer til verden. Der var mænd og kvinder, som ivrigt søgte kundskab, det sikre profetiske ord, og da det kom, var det som et lys, der skinner på et mørkt sted." Spalding Magan, 58.

"De skriftkloge og farisæerne foregav at forklare Skrifterne, men de forklarede dem i overensstemmelse med deres egne forestillinger og traditioner. Deres skikke og levereregler blev mere og mere byrdefulde. I deres åndelige betydning blev det hellige Ord for folket som en forseglet bog, lukket for deres forståelse." Signs of the Times, 17. maj 1905.